

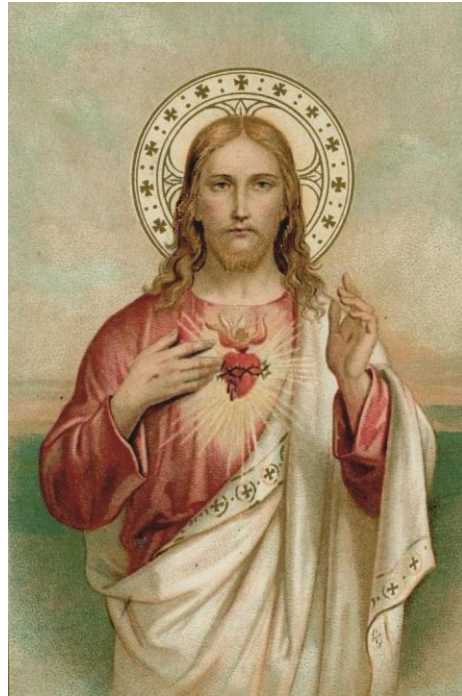
ЧИ СЕРЦЕ ХРИСТОВЕ НЕ НАШЕ ?

Уже не від нині точиться су-перечка між нашими, а може й не нашими, що роблять контрoверсійним почитування Серця Христового в нашій Церкві, київській, додамо. Став я думати та гадати: хто ж то має рацію чи ті, що є "за", чи може ті, що є "проти" почитування... І ось почав шукати рацій до того "за". А вони ось такі:

1. Про Серце Христове згадує виразно в двадцятій своїй гомілії-проповіді св. Іван Золотоустий (помер 407 р). А варто знати, що майже всі свята та празники й побожні відправи мали початок на Сході, як от почитування хреста та Хресна Дорога, кармелітанська Богородиця та й інші численні Богородичні ікони, тощо. То воно якось таки незручно перечити почитування Христового Серця, а ще й казати ніби воно західне. Щодня згадуємо Золотоустого і його шануємо як нашого стовпа східної Церкви, а одночасно заперечуємо його погляди і "крадемо" його думку та приписуємо тим, що багато пізніше почали почитувати Христове Серце. До того ж св. Марія Маргарета Алякок мала об'явлення Христового Серця 1674 року. Це було 1267 років пізніше!

2. Цей Молебень схвалив учительський уряд вселенської Петрової Церкви. Маємо кілька папських енциклік про почитування Христового Серця, а вони є для всіх членів Церкви, не виключаючи східних. Папа Лев XIII 9 червня 1899 року посвятив Христовому Серцю увесь світ і того ж року установив свято Христового Серця для всієї Церкви. Дуже небезпечно протівитися та викручуватися від постанови учительського уряду Церкви, бо так можна зійти на манівці; схизму та ересь-блудновірство.

3. В усіх племен і народів серце є осідком любови та почувань зичливости. От усі мови мають такі епітети: щире серце, золоте серце, добре серце, чисте



серце. А Христос, як Богочоловік, був найдосконалішою людиною і теж мав найкраще та найгідніше серце, то хто ж вигадав, щоб це Серце не почитувати, його не шанувати, а вишукувати якихось інших формул на любов Божу до нас, що про неї так гарно говорить св. Августин.

4. Врешті, сам Христос про себе свідчить, що має серце лагідне й покірне... То будемо Христа поправляти чи вчити, що й як Він має робити чи говорити та чого від нас домагатись?

5. Перше братство Христового Серця було засноване у східній Україні 12 березня 1738 р. Це вже 263 роки ми вшановуємо "Десяту п'ятницю", бо такою назвою в нас вшановують це свято ще з давніх часів. На все є припис чи докладніше уживання, і воно стає традицією, але в нас чогось цей юридичний закон не вживається та й на нього не звертається уваги.

6. Колись відправи до Христового Серця сильно переслідували вороги унії, а тепер це роблять не гірше наші "герострати" та нищителі побожності.

7. Молитва і Молебень до Христового Серця в західних областях України почалися в Добромилі 1883 року, а за три роки засновано перше

Братство Христового Серця. Його осередок був у Львові. 1911 р. воно нарахувало сто тисяч членів.

8. Звичайно за цей Молебень найбільше критики отримують оо. Василіяни. Та о. Ісидор Дольницький, наприклад, ніяким василіянином не був, а 1891 р. уклав акафіст до Христового Серця, що його перекладено на грецьку, латинську та арабську мови. Папа Лев XIII надав повний відпуст тим, які прокажуть цей акафіст у день свята Христового Серця.

9. Теж у Бразилії між нашими поселенцями наприкінці 19 сторіччя першим, що заклав це братство, був світський священник о. Нікон Роздольський на Ріо Кларо, сьогоднішня Малетанщина. А тоді перший василіянин о. Сильвестер Кізима щойно плыв кораблем до землі Чесного Хреста. Правда, що опісля моління до Христового Серця продовжували та поширювали оо. василіяни, але й сьогодні дієцезальні отці не є проти цих молінь у ЦІЙ країні.

10. Також сильно критикують, ніби-то це не "наше", а Молебень до Христового Серця не уклав василіянин, а вищезгаданий світський священник о. Ісидор Дольницький.

11. Дехто дуже покликається на "східність" слуги Божого митр. Андрея Шептицького, але він та єпископи Григорій Хомишин і Константан Чехович (два останні цілком не василіяни), 19 квітня 1909 року видали спільне пастирське послання, заохочуючи вірних посвятити себе Пресвятому Серцю Ісуса. Призначили при тім день 11 червня, в яким кожен душпастир мав посвятити своїх парафіян Христовому Серцю.

12. Вернімося ще до Бразилії, де латинські єпископи посиляли своїх вірних навчитися від українців як треба почитувати Серце Христове. І нині б варто всім знати, що єдина наша єпархія в Бразилії має спроможність висилати на місії отців, сестер та катехиток. Самих

Сестер Службниць є 350. Нехай таким числом покликаних похвалиться якась "восточницька" єпархія!

13. Вицвітом щирого почитування Серця Ісусового в Бразилії було те, що Боже Провидіння поклало до життя в усіх Східних Церквах перший світський інститут Катехиток Серця Ісусового.

14. Серце Христове саме відізналося і показало, що не любі йому навіть ті священнослужителі, які недоцінюють і навіть насміхаються з образу Серця Христового.

15. Хто дав нашим духовним і вірним витримати переслідування і їх підбадьорював у гіркі хвилини важкого підпільного існування, як не Христове Серце? Воно було тим вогняним стовпом, що провадив нас через пустиню марксистської неволі до свободи.

16. Тепер настала мода в нашій київській Церкві на ікони; а запитаємо чи образ Пресвятому Серцю, де сам Ісус домагається того образу, не є ікона?! Він бажає, щоб цю ікону мали вірні в своїх домах. Ясно, що церкви та каплиці від того побажання Христового теж не виключені, ані не звільнені.

17. Дехто додає, що вистачає нам "Пресвята Євхаристія" і до неї треба звертати наше моління. Правильно, але знаймо, що саме з кивота вийшло поклоніння до Пресвятого Серця Христового, а не навпаки. Немає справжнього моління до Христового Серця без пошани Пресвятої Євхаристії, як теж немає правильного і гідного поклоніння до Пресвятої Євхаристії без гідного і ревного почитання Пресвятого Серця.

18. Інші знову подекують, що ніби-то це моління є каменем спотикання в дорозі до єкуменізму. Дивно, що латинни'ки теж ідуть до єкуменізму, а ви в них не почувете чогось негативного про Серце Христове чи й Серце Матері Божої. Навпаки, вони посячують Росію та й Схід тим Серцям, і

пишуть та поширюють це московською мовою. У них ніякої перепони нема, а в нас є.

19. Приписують ще нам "злочин", що ніби-то ми взяли це від західних. Святий Йосафат мав дуже гарне оправдання: коли в нас вдома немає вогню, то йдемо його позичати до сусіда. Отже, можна уживати всяке барахло, що приходить зі заходу, - рок, твіст, наркотики, тощо, а тільки не можна взяти згаданого Молебня, бо зараз усі будуть нарікати, що це "латинізація", "польська віра", тощо.

20. Усі християни в Петровій Церкві теоретично є "рівні", бо ж це "спільнота любови", але, на жаль, є більше рівні й менше рівні, і виходить, що належимо ми до цих останніх.

21. Та це марні намагання. Ніхто нас не відлучить від Христової любови, тобто від живого символу цієї милості - від Пресвятого Серця Христового. Нас "ніякий натиск темних сил до цього не примусить, і ми готові на найвищі жертви, щоб оборонити нашу любов, що її даємо Ісусові за його любов до нас. Його Серце нас полюбило й Йому належить повна наша вдячність, любовна вдячність.

1948 року в Римі у "Руссікум" був один священик москаль і в день Христового Серця вимагав від дяка, нині о. Картуся Москалика, білоруса, щоб брав службу Серця Христового. Коли цей дивувався, то він сказав: "Я теж люблю Серце Христове".

о. Василь Зінько, ЧСВВ СВІТЛО Грудень 2001р .